

Només la classe obrera pot resoldre el problema nacional

«SOTA les condicions del capitalisme «ascendencial» — afirma el company Stalin — la lluita nacional és una lluita de les classes burgeses entre si...» «Però d'això — afegeix — no es desprèn ni molt menys que el proletariat no hagi de lluitar contra la política d'opressió de les nacionalitats. Car la restricció de la llibertat de moviments; la privació de drets electorals; la persecució contra l'idioma; la reducció d'escoles i altres mesures repressives afecten els obrers en grau no menor, sinó més superior, que a la burgesia.»

La història de les lluites per les llibertats nacionals de Catalunya confirma aquesta apreciació del company Stalin. No hi ha dubte que la burgesia catalana, recolzada per la classe obrera i les masses pageses i populars, ha menat durant un cert període una lluita més o menys vigorosa, sota la bandera de les llibertats nacionals, contra les castes feudals que dominaven l'Estat espanyol. Cal, però, constatar que de la mateixa manera que la burgesia espanyola — incloent-hi la catalana — mai no ha arribat al fons de la revolució democràtica, la burgesia de casa nostra — lògicament tampoc no ha arribat al fons de la lluita per a resoldre el problema nacional de Catalunya, el qual no es pot deslligar de l'esmentada revolució. La nostra burgesia s'ha limitat gairebé sempre a convertir la lluita nacional de Catalunya en un problema d'aranzels, car, encara que

generalment aclareix Stalin «la cosa no es limita al mercat», «el mercat és la primera escola en la qual la burgesia aprèn el seu nacionalisme». Els exemples són abundants a Catalunya. Precisament si l'època de les Bases de Manresa (1892) és encara relativament tranquil·la, perquè la burgesia catalana i basca comptaven amb els mercats de Cuba, Puerto Rico i Filipines, l'època de l'estructuració política de la burgesia de casa nostra amb la Lliga Regionalista — a finals del segle passat — fou més combatent, perquè el 1898 s'havien perdut definitivament aquells mercats. Fou, però, una combativitat retòrica, que en realitat es va tancar el 1909, després d'haver conegut el zenit de Solidaritat Catalana i, abans, el 1906, de la Lliga Foral Basca. La burgesia catalana i basca ja havien advertit que la lluita per les qüestions nacionals no havia desviat el proletariat de llurs països, encara que fos instintivament, de la lluita contra la pròpia burgesia per les qüestions socials.

Aquesta burgesia, que ja havia vist el proletariat mobilitat en les vagues generals revolucionàries del 1902 a Barcelona i 1903 a Bilbao arruïa el nas davant el moviment revolucionari del 1909 a Catalunya contra la guerra del Marroc, és a dir, en defensa d'un poble oprimit; i al qual la burgesia catalana no tenia cap inconvenient a ajudar a dominar amb la perspectiva d'un mercat nou que suplís els perduts el 1898.

D'ací que Cambó, líder màxim de la Lliga, declarés dos anys després, el 1911, en una conferència a Saragossa, refrenant els entusiasmes antimonàrquics i nacionalistes que pugués sentir la burgesia que representava: «Acceptar la monarquia d'Alfons XIII, ja que qualsevol canvi significaria pèrdua d'energies i Espanya no ha de gastar les seves forces, sinó per a col·locar-se a l'alcària de les grans nacions.»

A partir d'aquest moment, que ara l'aprenent de Cambó senyor Tarradellas vol actualitzar, ja es va fer més visible la careta nacionalista amb la qual la burgesia catalana explotava els nobles sentiments nacionals del nostre poble, per tal de fer-s'ho pagar a Madrid en les columnes de l'aranzel. Adhuc l'Assemblea de Parlamentaris del 1917 — tan vantada per certs catalanistes — resultà una comèdia i es dissolgué, més que per la presència de Brabo Portillo, que anà a clausurar-la, espantada per les forces obreres que es llançaren al carrer per a recolzar-la. Després, tothom sap que la burgesia catalana va entrar decididament en el camí de la traïció, donant ministres a la monarquia, recolzant-la i defensant-la fins a fer vessar la sang del seu propi poble i acabant deshonrant-se al costat de Franco i Falange, el règim pitjor que hagi conegut Catalunya i els altres pobles hispànics. Però la petita burgesia ja havia arrel·legat del fang la bandera nacional de Catalunya i amb ella a les mans, recolzada per tot el poble, i amb les lluites revolucionàries del qual degué el

triomf, va arribar al Poder el gloriós 14 d'abril del 1931. Ara bé, Comorera es preguntava amb raó, el 8 de setembre del 1940, en un informe polític que feia als militants del P. S.U. de C. a Mèxic:

«Ems podem plantejar el problema que una restauració de la República del 31 garantiria a Catalunya el dret a l'autodeterminació?»

I després d'haver demostrat detalladament que les classes feudals aristocràtiques i una República dirigida per la burgesia no resol els problemes nacionals, es responia encertadament: «L'experiència històrica ens diu que no.»

I treia aquesta conclusió: «Unicament la República Popular d'Espanya, dirigida per la classe obrera, garantirà a Catalunya el respecte estricte i absolut a l'expressió de la seva voluntat sobirana.»

L'experiència històrica alludida pel company Comorera no cal explicar-la, perquè, ultra ésser recent i estar a la memòria de tothom, no és pròpia de l'espai limitat d'un editorial. Cal, però, constatar que si les seves conclusions eren justíssimes fa vuit anys, encara tenen més valor avui quan són confirmades per la sèrie de traïcions que del 1940 ençà la burgesia catalana ha vingut acumulant contra la democràcia, la llibertat i la independència dels seus propis pobles. I més encara després que la Unió Soviètica, en fer la gran prova de la superioritat del seu règim sobre el règim capitalista, experiència acompanyada de la de les Repúbliques Populars establertes i del desenvolupament del moviment progressiu mundial, fa que el règim burgès ha, volent dir, esdevingut més despòtic i contrarevolucionari. I més encara si dirigim els ulls a les coses de casa nostra. Car, a l'experiència que esmentava el company Comorera l'any 1940 cal afegir l'actual: la dels resistents patentats, «catalanistes», que a l'interior es reuneixen d'acord amb el cap de la policia franquista, la del senyor Tarradellas i els seus amics, passant al camp imperialista i «donant escalf» a la manobra monàrquico-feudal i anticatalana presidida per Prieto i la del vergonyós retorn a Catalunya, amb passaport franquista i amb l'aval dels miserables assassins del President Companys, de diputats, alcaldes i altres personatges i personatges íntims del senyor Tarradellas.

L'experiència, doncs, està feta a casa nostra; igual que a la Unió Soviètica; igual que als països de democràcia popular. La classe obrera és l'única que pot resoldre el problema nacional. I serà així, perquè la classe obrera, en la seva gran massa, alimenta i combat en els rengles del camp antiimperialista i democràtic, perquè el nostre poble compta ja amb el seu Partit, el P.S.U. de C.; perquè la classe obrera catalana, dirigida pel seu Partit, té ja a les seves mans la bandera nacional; perquè, unida a la dels altres pobles hispànics, la classe obrera catalana és la que més conseqüentment lluita contra el règim de Franco i per una veritable democràcia; perquè avui Catalunya se sent recolzada per una classe obrera d'Espanya, la qual, dirigida pel seu Partit Comunista, assegura als pobles hispànics l'exercici de llur dret a l'autodeterminació, perquè, en fi, la burgesia ha arribat al seu ocal i el proletariat és la força que està en ple desenvolupament.

«Els exemples són abundants a Catalunya. Precisament si l'època de les Bases de Manresa (1892) és encara relativament tranquil·la, perquè la burgesia catalana i basca comptaven amb els mercats de Cuba, Puerto Rico i Filipines, l'època de l'estructuració política de la burgesia de casa nostra amb la Lliga Regionalista — a finals del segle passat — fou més combatent, perquè el 1898 s'havien perdut definitivament aquells mercats. Fou, però, una combativitat retòrica, que en realitat es va tancar el 1909, després d'haver conegut el zenit de Solidaritat Catalana i, abans, el 1906, de la Lliga Foral Basca. La burgesia catalana i basca ja havien advertit que la lluita per les qüestions nacionals no havia desviat el proletariat de llurs països, encara que fos instintivament, de la lluita contra la pròpia burgesia per les qüestions socials.»

Aquesta burgesia, que ja havia vist el proletariat mobilitat en les vagues generals revolucionàries del 1902 a Barcelona i 1903 a Bilbao arruïa el nas davant el moviment revolucionari del 1909 a Catalunya contra la guerra del Marroc, és a dir, en defensa d'un poble oprimit; i al qual la burgesia catalana no tenia cap inconvenient a ajudar a dominar amb la perspectiva d'un mercat nou que suplís els perduts el 1898.

D'ací que Cambó, líder màxim de la Lliga, declarés dos anys després, el 1911, en una conferència a Saragossa, refrenant els entusiasmes antimonàrquics i nacionalistes que pugués sentir la burgesia que representava: «Acceptar la monarquia d'Alfons XIII, ja que qualsevol canvi significaria pèrdua d'energies i Espanya no ha de gastar les seves forces, sinó per a col·locar-se a l'alcària de les grans nacions.»

A partir d'aquest moment, que ara l'aprenent de Cambó senyor Tarradellas vol actualitzar, ja es va fer més visible la careta nacionalista amb la qual la burgesia catalana explotava els nobles sentiments nacionals del nostre poble, per tal de fer-s'ho pagar a Madrid en les columnes de l'aranzel. Adhuc l'Assemblea de Parlamentaris del 1917 — tan vantada per certs catalanistes — resultà una comèdia i es dissolgué, més que per la presència de Brabo Portillo, que anà a clausurar-la, espantada per les forces obreres que es llançaren al carrer per a recolzar-la. Després, tothom sap que la burgesia catalana va entrar decididament en el camí de la traïció, donant ministres a la monarquia, recolzant-la i defensant-la fins a fer vessar la sang del seu propi poble i acabant deshonrant-se al costat de Franco i Falange, el règim pitjor que hagi conegut Catalunya i els altres pobles hispànics. Però la petita burgesia ja havia arrel·legat del fang la bandera nacional de Catalunya i amb ella a les mans, recolzada per tot el poble, i amb les lluites revolucionàries del qual degué el

El XV aniversari de la mort de MACIA

Lluita

Proletaris de tots els països, uniu-vos!

Organ del Partit Socialista Unificat de Catalunya

SETMANARI - lliure 185 - Preu 10 fr. - 29 de desembre del 1948 - Redacció i Administració, 33, r. de la Grange-aux-Belles, Paris-N.

Una gran pèrdua nacional per a Catalunya MESTRE FABRA ES MORT

En el moment de tancar l'edició, ens dolpeix la nova — no per temuda menys dolorosa — de la mort de Pompeu Fabra.

Pompeu Fabra, membre de la Secció Filològica de l'Institut d'Estudis Catalans, professor de català a la Universitat de Catalunya, doctor «honoris causa» de la Universitat de Tolosa de Llenguadoc, i, en una paraula, restaurador de la nostra llengua, ha mort quan anava per 81 anys, a Prada de Conflent, sota el Canigó, on vivia retirat d'ençà l'exili del nostre poble, volent dir, de l'affectió i el respecte de tothom.

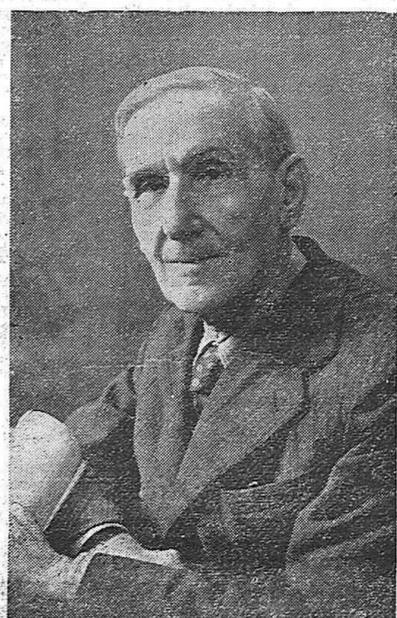
Deixa publicada una trentena d'obres i innumerables articles que testimoniaran durant segles el seu esforç admirable i inigualat. Gràcies a ell, l'idioma nacional dels catalans ha recuperat la dignitat literària que havia decaigut durant els segles de depressió.

No era un polític actiu, i menys un home de Partit, però sempre trobà el gest oportú i el lloc digne que corresponia al seu patriotisme i a la seva honestat cívica. Empresonat el 6 d'octubre, exiliat en 1939 després d'haver compartit fins a darrera hora les sofrències del nostre poble, ha mort fora de Catalunya que tant havia enlletit i defensat. La seva mort a terres catalanes de França és una nova acusació, terrible, contra el règim franquista amb el qual ell no volgué pactar mai.

Fou aquest mateix esperit d'amor intransigent a la pàtria que li féu acceptar, en els darrers anys d'una vida fucunda, un càrrec de conseller en un Govern de la Generalitat, i el seu darrer gest fou encara acceptar un càrrec de membre del Comitè d'Honor del Patronat Català de Defensa de les Victimes del Franquisme.

No sabríem comentar una obra de molts anys, la transcendència de la qual apareixerà més clarament cada dia. I per a honorar la memòria del Mestre de tots ens limitem a publicar, sense esmenar-lo, un article d'un col·laborador nostre — i seu — escrit abans de produir-se el dolorós esdeveniment que ha estat deplorat a tots els centres cultes del món i per tot el nostre poble. La mort de Fabra, en efecte, escaldava just quinze anys després de la del President Macià, té característiques de dol nacional al qual ens associem amb fervor.

(Llegiu a la pàg. 4 l'article de GRANIER-BARRERA.)

en un amuntegament monstruós en les presons de Catalunya sòn els nostres germans Que llur sacrifici no sigui estèril!

Se'ns prega la publicació de la crida següent:

«CATALANS! Unim les nostres veus en un crit de protesta i d'amor. Protesta contra la tirania franquista i amor envers els presos de Catalunya i dels altres pobles hispànics. El Patronat Català de Defensa de les Victimes del Franquisme us ho demana noblement i sincerament en aquestes hores d'angoixa, per tal de salvar les vides dels patriotes condemnats a mort: Angel CARRERO, Pere VALVERDE, Númen MESTRES, Joaquim PUIG PIDEUMUNT, Esteve ARIAS, Sants GOMEZ, Carles VALLS i Bernard CREGUT.

Voldríem desvetllar, com una gran esperança d'un endemà lluminós de victòria, la unanimitat dels catalans davant del sacrifici dels millors dels ideals democràtics i republicans, per la llibertat i l'honor de Catalunya. Volem a sumar-vos als nostres rengles en els quals hem coincidit una munió d'homes, de formació ideològica diferent, però endemà tots del delit de contribuir al redreçament nacional del nostre poble.

Davant la persecució d'uns patriotes que s'han negat a inclinar-se dòcilment a les exigències tiràniques del falangisme, la nostra fe en els destins de Catalunya i de la República esdevé increbentable. Quin altíssim exemple de patriotisme i perquè el patriotisme es forja en el renunciament del benestar individual per amor a la Pàtria. Quin consol de certes claudicacions, els mèdics personals de les quals no les justifiquem a l'altar de la Pàtria! Quan una nació compta amb una joventut d'aquest temps, totes les il·lusions són permeses.

Digueu en veu alta, allò que la vostra consciència

J. QUERO MOLARES President
Armand OBIOLS Secretari
Miquel VALDES Secretari
Paris, 23 de desembre 1948.

«L'exemple de la seva vida i la seva obra nacional viuran sempre en el cor dels catalans» diu Joan Comorera a la vídua del Mestre

El company Joan Comorera, secretari general del nostre Partit, així que s'assabentà del traspàs de Mestre Fabra envià a Prada el telegrama següent:

«Profunda emoció conegut mort gran patriota Mestre Pompeu Fabra, stop. Exemple vida i obra nacional viuran sempre cor catalans, stop. Accepteu sincer condol i salutació afectuosa. — COMORERA.»

El pantà de Flix, un dels robatoris més grossos i revoltants de tota la història del franco-falangisme

En un dels comentaris fets al des. d'entre les restriccions elèctriques a Catalunya, parlàvem de la central i del pantà de Flix, en el qual deiem que s'havien registrat filtracions i ensulsiades que demostraven els estrapèrtos fets al caliu del règim.

El franquisme havia presentat

aquestes obres com una de les realitzacions més reeixides del règim, orgull, diu, dels enginyers espanyols i de l'empresa estrangera que explota el pantà. També deia que un cop llista, la central hidroelèctrica de Flix es bastaria per a assegurar gairebé totalment el subministre elèctric a tot Catalunya.

La conseqüència d'haver-se menjat el ciment

I no ha estat així i prou l'n falta. No pas perquè no ha plogut, sinó perquè l'aigua que se'n va és la conseqüència d'un dels més grossos estrapèrtos de tota la dominació franquista. Les tones i tones de ciment destinades a les obres del pantà de Flix han anat a parar a la buïxaca dels peixos grossos falangistes que han intervingut en el lliurament dels subministres del ciment que tot d'una es convertien en tones de sorra. De manera que així que el pantà ha estat posat en s'ruï, tot ha estat a parir en proporcions alarmants el precís líquid embalsat.

La qual cosa, si bé ha donat milions als falangistes i ha permès a algun enginyer de comprar capells i obrir a la senyora, ha fet també que d'una punta a l'altra de Catalunya tothom parla del robatori fet a base de canviar i vendre's al mercat negre el ciment substituït per materials de la més infima qualitat.

En un país de govern directe del poble, aquests gangsters s'rien ja passats per les armes, per tal com, ultra un robatori escandalós, han portat a cap un sabotatge considerable a la industrialització de Catalunya, la conseqüència del qual no pagarà solament el franquisme, sinó

que la pagarem nosaltres un cop restaurada la República, la qual cosa vol dir, per ara i després, el poble.

Intentant aturar la protesta popular

Que les enraonies sobre aquest escàndol han fet soroll, ho prova que la premsa franquista ha hagut de sortir-hi al pas intentant desmentir allò que està en l'ànim de tothom i, un cop fets públics certs desmentiments, resulta que, per la manera amb què han estat fets, tothom està més convençut que mai de la veritat de la gru denúncia que pesa damunt de tot el règim, el qual, malgrat que ho nega, s'ha vist forçat a obrir expedient contra determinats enginyers i altres elements, alguns dels quals hagut d'anar a parar a la presó.

I sinó vegem com s'expliquen. El diari «La Vanguardia» d'l 8 de desembre, tot dient que publica, excepcionalment i contra el seu costum, una carta al seu director, diu que fa pública la rebuda de l'alcalde botifler de Flix, Francisco Sanjuán, per a sortir al pas

«a cuantos bulos y falsedades han lanzado el público unos despreciosos o malintencionados, en el mejor de los casos deficientemente informados sobre el funcionamiento de aquello central.»

Precisament perquè són de la Falange

Ve tot seguit la carta de l'alcalde, marejat ja que en ocasió del seu viatge a Barcelona, on romangué dos dies, «para ciertos tramites de orden particular» — quina casualitat! — tothom no fes més que demanar-li: «havia estat reparades les ensulsiades de la presa i si havien estat posats ja

Una crida del Patronat Català de Defensa de les Victimes del Franquisme

«Els milers d'homes i de dones que jeuen

en un amuntegament monstruós en les presons de Catalunya sòn els nostres germans Que llur sacrifici no sigui estèril!»

us dicta en la intimitat. Doneu ampla expressió a la vostra generositat i proclameu el llac indisoluble que us lliga als perseguits, als escarnits i als executats. Els milers d'homes i de dones que jeuen en amuntegament monstruosos en les presons de Catalunya són els nostres germans. Que llur sacrifici no sigui estèril! Fem del dolor present la garantia d'un joïós esdevenir, en el qual els catalans, recobrada la llibertat perduda, puguin continuar el camí ascendent de llur renaixença política, econòmica i cultural.

Declarau-vos solidaris dels homes que lluiten contra el règim franquista, il·legítim pel seu origen en la sublevació militar i en la intervenció de Hitler i Mussolini, il·legal per les institucions imposades al poble, injust pels mètodes policials i tirànics que practica i immoral per la misèria que crea i per la disbaixa en què viu. Aporteu l'escalf de les vostres persones i l'ajut de les vostres contribucions a l'obra del Patronat Català de Defensa de les Victimes del Franquisme.

S'acosten dies de festa. Quantes llars catalanes sentiran la punyent absència del pare empresonat o del fill criminalment desaparegut? I nosaltres no tindrem un gest patriòtic de solidaritat en què apuigarem tanta misèria? Catalans que viviu sota el cel de Catalunya envieu paquets de quèviures i de robes als vostres germans empresonats i oferiu les vostres taules a llurs famílies. Catalans que esteu a l'estranger demaneu la no execució dels condemnats a mort i la llibertat dels presos. El Patronat Català de Defensa de les Victimes del Franquisme us ho demana en nom de la Pàtria martiritzada i us obre els seus braços.

J. QUERO MOLARES President
Armand OBIOLS Secretari
Miquel VALDES Secretari
Paris, 23 de desembre 1948.

«L'exemple de la seva vida i la seva obra nacional viuran sempre en el cor dels catalans» diu Joan Comorera a la vídua del Mestre

El company Joan Comorera, secretari general del nostre Partit, així que s'assabentà del traspàs de Mestre Fabra envià a Prada el telegrama següent:

«Profunda emoció conegut mort gran patriota Mestre Pompeu Fabra, stop. Exemple vida i obra nacional viuran sempre cor catalans, stop. Accepteu sincer condol i salutació afectuosa. — COMORERA.»

El pantà de Flix, un dels robatoris més grossos i revoltants de tota la història del franco-falangisme

En un dels comentaris fets al des. d'entre les restriccions elèctriques a Catalunya, parlàvem de la central i del pantà de Flix, en el qual deiem que s'havien registrat filtracions i ensulsiades que demostraven els estrapèrtos fets al caliu del règim.

El franquisme havia presentat

aquestes obres com una de les realitzacions més reeixides del règim, orgull, diu, dels enginyers espanyols i de l'empresa estrangera que explota el pantà. També deia que un cop llista, la central hidroelèctrica de Flix es bastaria per a assegurar gairebé totalment el subministre elèctric a tot Catalunya.

La conseqüència d'haver-se menjat el ciment

En un país de govern directe del poble, aquests gangsters s'rien ja passats per les armes, per tal com, ultra un robatori escandalós, han portat a cap un sabotatge considerable a la industrialització de Catalunya, la conseqüència del qual no pagarà solament el franquisme, sinó

que la pagarem nosaltres un cop restaurada la República, la qual cosa vol dir, per ara i després, el poble.

Intentant aturar la protesta popular

Que les enraonies sobre aquest escàndol han fet soroll, ho prova que la premsa franquista ha hagut de sortir-hi al pas intentant desmentir allò que està en l'ànim de tothom i, un cop fets públics certs desmentiments, resulta que, per la manera amb què han estat fets, tothom està més convençut que mai de la veritat de la gru denúncia que pesa damunt de tot el règim, el qual, malgrat que ho nega, s'ha vist forçat a obrir expedient contra determinats enginyers i altres elements, alguns dels quals hagut d'anar a parar a la presó.

I sinó vegem com s'expliquen. El diari «La Vanguardia» d'l 8 de desembre, tot dient que publica, excepcionalment i contra el seu costum, una carta al seu director, diu que fa pública la rebuda de l'alcalde botifler de Flix, Francisco Sanjuán, per a sortir al pas

«a cuantos bulos y falsedades han lanzado el público unos despreciosos o malintencionados, en el mejor de los casos deficientemente informados sobre el funcionamiento de aquello central.»

Precisament perquè són de la Falange

Ve tot seguit la carta de l'alcalde, marejat ja que en ocasió del seu viatge a Barcelona, on romangué dos dies, «para ciertos tramites de orden particular» — quina casualitat! — tothom no fes més que demanar-li: «havia estat reparades les ensulsiades de la presa i si havien estat posats ja

1949

Amb el 1949 entrem en el desè any del domini del franco-falangisme sobre la nostra Pàtria esclavitzada. Però l'Any Nou veu la llum quan les forces mundials de la democràcia i de la pau, amb la Unió Soviètica al cap, consoliden i reforcen llurs posicions. També els pobles hispànics en aquest any que comença, any de grans lluites i de victòries per a les forces populars. Incrementaran llur combat i llur resistència antifranquista. En aquesta ocasió fem arribar la nostra salutació fraternal i de combat a tots els lluitadors de l'interior de la Pàtria i els de l'exterior que mantenen amb ferma llur increbentable voluntat de no defallir fins a l'anihilament del règim franquista i el restabliment de la República democràtica.

«LLUITA».

La F. A. I. voldria apartar la classe obrera de la lluita per la pau i la democràcia

El « pacifisme integral » dels faistes, en condemnar totes les guerres, sense fer cap distinció entre les guerres justes i les guerres injustes, posant en un mateix sac les guerres que la classe obrera i els pobles fan per a defensar-se de l'agressió imperialista i les guerres que els imperialistes desfermen per a esclavitzar els pobles, només serveix els interessos dels enemics de la classe obrera. Pretén impedir que la classe obrera i els pobles lluitin per a lliurar l'libertat, que és defensin de llurs enemics.

Els dirigents faistes es declaren enemics de tant se val quina guerra, però quan existeix el perill que els imperialistes en desfermin una, preclouen la resignació.

Així, « Solidaridad Obrera » del dia 11 d'aquest mes diu:

« No hi ha ningúna possibilitat de que les conflictes plantejades en el món per la covardia de los colosos puecan ser recueltas sin apelar al trágico recurso de los armos. »

Tot i llur « pacifisme », doncs, es redueix a condemnar les guerres, totes les guerres i, després, lamentar-se sobre llur inevitabilitat. D'acord amb la « teoria » d'aquests dirigents faistes, com que la guerra és inevitable, com que és fatal que esclati, la classe obrera i els pobles s'han de resignar i acceptar-la com una catàstrofe contra la qual no hi ha possibilitat de lluitar ni d'oposar-se.

Ja està dit tot l'Ara, esperar únicament que els imperialistes ens cridin per a integrar-nos en llurs filets i fer-nos matar pel més gran profit i glòria dels trustos de Wall Street.

Aquesta és l'única sortida que els

Per al franquisme val més una pregària que una descoberta científica

En el paradís franquista no es construïren cases d'habitants, però a les masses treballadores i les noques que es construïren molts abans de començar-se la nau calgut a mans d'una màfia legalitzada que realitza negocis fatalsosos venent a preus exorbitants el dret d'ocupar els pisos una vegada acabats.

A l'Espanya de Franco no es construïren ni sanatoris ni hospitals, però a la guàrdia civil, carreters i aeròdroms per a la seva política de preparació de la guerra.

Aquesta política de classe, terrorista i de guerra del règim franquista, d'odi i desdeny al poble treballador no passa dia que no es manifesti de la manera més descarada.

Així veiem com mentre milers de famílies viuen en veritables caus i en habitacions mancades de les condicions més elementals d'higiene aquests dies s'anuncia la construcció pel Govern franquista de tretze noves casernes per a la guàrdia civil en diferents pobles de les províncies espanyoles i amb caràcter d'urgència un camp de tir per a la guarnició de Figueras a Sant Climent de Sescebes.

« Que mentre no es construïren ni escoles ni sanatoris, en canvi és el bisbe de Madrid-Alcalá el que anuncia als « necessitats » madrilenys que gràcies a l'ajut de Franco i el seu Govern s'han pogut construir a Madrid 28 esglésies-escoles per a ensenyar el catecisme. »

I si això no fos encara suficient per a explicar el caràcter antinacional i antisocial del règim i la mentalitat reaccionària i rreglòdida que inspira els seus actes, el doctor Palanca, director general de Sanitat i arrodoníen a declarar, amb motiu de la presentació d'un film sobre activitats antituberculoses, « que una pregària guaireix més que tant se val la descoberta científica ».

I és clar, essent aquest el principi social nel qual el règim regieix la seva conducta, què fa que no hi hagi sanatoris per a tuberculosos si el pregar és una cosa tan barata i, consegüentment, com que per a pregar s'ha de confier el catecisme, aleshores vinga construït casernes amb les de les quals parla el bisbe Eljo-Garay i tant i tant altres que, sorgint com a bolets, són per exemple aquelles esglésies de la vengades Desamparats, construïda fa pocs anys entre la Terrassa i Molins de la presència de la qual significa un escàndal a la urbedia de famílies senceres que en aquest mateix lloc es veuen obligades a viure en forats fins a la terra.

Contra aquesta política terrorista de preparació de guerra i antisocial del règim franquista convé mobilitzar a tots el nostre poble. Cal donar al poble plena consciència que és el règim el responsable de la situació que viu i el règim no és solament la persona de Franco i la seva falange, són les castes i classes militars i eclesiàstiques, els grans terratiners i industrials, els privileg-

dirigents faistes donen a la classe obrera espanyola.

Dol fet que els perills de guerra actuals provenen de l'agressivitat dels imperialistes nordamericans, de llur desig de domini mundial, ni una paraula. Com no diuen ni una paraula sobre els perills de guerra de la política de Franco que ha posat Espanya al servei dels inanis i de llurs plans bèl·lics.

Al contrari, segons els dirigents de la F.A.I. tot el perill de guerra prové de la Unió Soviètica. En conseqüència, és contra aquesta Unió d'enfocament llurs trets. I com que la Unió Soviètica proposa una política de pau, els dirigents faistes, sense preocupar-se d'incórrer en contradiccions, es declaren contra la política de pau, perquè, segons aquests agents de la reacció

« Cudquier movimiento pacifista favorece hoy los designios de Rusia. » (« Solidaridad Obrera » del 18 d'aquest mes.)

Llavors, en què quedem? Són « pacifistes » o no ho són? O és que només són « pacifistes » quan es tracta d'impedir que els pobles lluitin en defensa de la seva llibertat i independència i deixen d'esser-ho quan es tracta d'esclavitzar els pobles, d'agredir la Unió Soviètica, els països de democràcia popular i les forces progressives d'arreu del món?

Les contradiccions dels dirigents de la F.A.I. formen un tot únic destinat a desorientar la classe obrera i desarmar-la. Aquest és llur únic objectiu.

Els dirigents faistes volen amagar als obrers que encara influencien que la guerra, malgrat tots els perills actuals, és evitable. Però que per evitar-la cal lluitar. I no pas mantenir una posició « neutre » posant

Els que acusen la F. S. M. per allò que no ha fet de por que compleixi la seva missió històrica

AQUESTS dies, « Espana Libre », l'organ dels faistes de Su Artaza, parlava amb tota la seva mala intenció contrarevolucionària i antiprogredista de la « intil i mastodòntica F.S.M. » i deia que la Federació mundial està al servei dels Soviètics.

Aquest atac d'una part del galimaties que forma la F.A.I. no és nou d'ençà que el 25 de setembre del 1945 es constituí a París, per primera vegada a la Història, una força de prop de 70 milions de treballadors de totes les nacions allitades, de totes les races i de totes les opinions i creences organitzada en el pla mundial.

Els pigmes faistes de la raquitica A.I.T. troben que no s'hi val a què existeixi una Federació sindical tan « mastodòntica », amb la qual cosa coincideixen per encàrrec amb els imperialistes que han fet córrer que la F.S.M. és un instrument soviètic.

Igual que els imperialistes, els fa nosa que al món existeixi una força tan considerable i si la motegen d'« intil » no és pas per allò que no fa, sinó per allò que podria fer si el moviment sindical d'alguns països no fos mediatitzat per certs liders que tenen carrec vitalici en les Federacions nacionals que integren la F.S.M. i que són, precisament, els que sabotegen els principis i les resolucions d'aquest organisme.

Principis de la més pura doctrina de la independència sindical respecte els partits polítics i, no cal dir, dels Estats, encara que els sabotejadors de l'obra de la F.S.M. resulta que es collien als Estats imperialistes, sobre tot els Estats Units, amb la qual cosa la independència política surt ben mal parada.

Car els primers que han portat el problema polític dintre la F.S.M. han estat els nordamericans James Carey, secretari-tresorer del Congrés dels Sindicats Industrials (C.I.O.), i Michael Ross, cap de la seva secció internacional, quan van anar el mes de febrer d'enguany a Moscú per parlar amb el Consell central dels Sindicats de la U.R.S.S. de la qüestió del « pla Marshall ». el qual ningú no negarà que és un pla polític de guerra, de dominació de pobles. I no pas d'ajut econòmic desintereusat.

Com és política la resolució adoptada pel Consell general del Congrés de les Trade Unions britàniques el 27 del passat octubre, demanant que

la F.S.M. suspengui temporalment la seva actuació, acompanyada de l'amenaça de la retirada de les Trade Unions de la Federació Sindical Mundial.

En aquest seguit de visites, de declaracions, de presa de decisions i de continuats atacs a la gran organització mundial dels treballadors és allò on hem de voler veure la raó d'allò que la F.S.M. no fa i podria fer.

I anem a intentar analitzar-ho, encara que sigui per alt.

Els sabotejadors de la unitat sindical de la classe obrera del món.

Abans de la guerra, els imperialistes de tot el món i els seus lacais socialdemocràtics de dreta van fer els impossibles per barrar l'entrada dels sindicats soviètics a la Sindical d'Amsterdam, per impedir l'aplegada dels treballadors en una Federació internacional i encara menys mundial, puix que en l'ensmicolament orgànic de la classe obrera internacional, ultra el mitjà pel qual el capitalisme podia seguir explotant la classe obrera i els pobles colonials, veien la manera de servir més bé els plans dels factors de la segona guerra mundial, dels miniquesos responsables de les agressions hitlerofeixistes a Espanya, a Txecoslovàquia, a l'etapas dels criminals projectes de destruir la Unió Soviètica, del desferment de la guerra general a Europa i al món.

Després de la guerra, un cop el nazi-feixisme fou destruït militarment i sobretot per l'esforç, heroisme i les pèrdues enormes en homes, ciutats i riqueses materials precisament de l'Estat Socialista contra el qual havia estat dirigida la política que culminava en la vergonyosa capitulació de Munic, l'imperialisme i tota la reacció mundial van haver d'acceptar el fet de la fundació de F.S.M.

No pas, però, sense complotar d'ençà del primer dia contra la gran Federació mundial dels treballadors en el pla sindical, sense intentar sabotear la seva missió històrica.

Si els liders reaccionaris de la Federació Americana del Treball ja no van voler ni entrar a formar part de la nova organització fundada al palau de Chaillot de París i els Sindicats cristians, contra la voluntat de llurs afiliats, van haver d'acceptar l'ordre del papa Pius XII de retirar-se quan

la Conferència sindical mundial de París que precedí la fundació de la F.S.M., els liders més conservadors i antiprogredistes de les Trade Unions van acceptar-la a contracor per no veure's desbordats per les masses, però no han cessat de sabotear-la.

Amb tot, era un sabotajament amb sordina, fet de procediments dilatoris davant les resolucions adoptades. Ha calgut que en la política internacional s'interferís aquest instrument d'esclavització de pobles, que es diu « pla Marshall », perquè es pogés a discutir un problema extraindustrial, eminentment polític, de la més baixa i mantenida política, tota ella servint els interessos dels capitalistes nordamericans, del neofeixisme que pren ja formes tan agosarades com les de Hitler després del 1933. Els encarregats de suscitar el problema que la F.S.M. prengué decisions que havien d'esser obligatòries per a totes les Federacions nacionals foren els liders del C.I.O. Carey i Ross en el viatge a Moscú del qual parlem més amunt.

I com que els Sindicats soviètics van negar a les pretensions dels marxialistes i en la declaració solenne, clara i categòrica del 27 de febrer d'enguany situaven amb exactitud les funcions del Comitè executiu i del Consell general de la F.S.M. i els drets de les Federacions nacionals adherides, d'acord amb els estatuts, heu's aci que la premsa reaccionària de tot el món, així com certs liders sindicalistes, sobretot dels Estats Units i de la Gran Bretanya, han desfermat una gran campanya sobre la qüestió de l'examen del « pla Marshall », coincidint amb una nova onada d'anticomunisme i antisovietisme, a la qual se suma la premsa faista.

Els Sindicats soviètics, fi dels defensors de la independència de la FSM.

No cal insistir en la finalitat del pla que porta el nom de l'actual secretari d'Estat del Govern dels Estats Units i els efectes del qual paguen la amb misèria i pèrdua d'independència i sobirania alguns països d'Europa. Allò que cal és denunciar als treballadors i tractant-se dels del nostre país, sobretot als de la C.N.T., que els Sindicats soviètics no exerceixen cap hegemonia dintre la F.S.M., per tal com els Sindicats soviètics són, en el cas concret del « pla Marshall », els primers que han dit que la qüestió de l'estudi del pla i l'adhuc de la seva acceptació són coses

« que cada país i cada central sindical han de poder resoldre amb plena llibertat en virtut de llur independència i sobirania ».

I tot creient que la F.S.M. no ha de prendre cap decisió obligatòria per a les Centrals nacionals, el Consell central dels Sindicats de la U.R.S.S. declarava que estava disposat a examinar en els organismes executius de la Federació i a breu termini la qüestió del dit « pla », d'acord amb el plantejament del C.I.O. i del Consell general de les Trade Unions britàniques.

Allò que els soviètics es reservaven era el dret de no participar en les il·lusions poc reflexives o ineficaces de molts dels defensors d'aquest instrument de vassallatge de pobles, la primera víctima del qual és la classe obrera. Però l'acceptació o no acceptació del « pla Marshall » no pot ésser en cap cas un motiu d'essència de la F.S.M., per tal com la unitat internacional de la classe obrera dintre la Federació mundial es basa en una cooperació lliurement acceptada pels Sindicats, que són organitzacions obreres senceres i que tenen com objectiu el de millorar les condicions de vida de la classe obrera.

Per últim, els Sindicats soviètics delen en la declaració de febrer que trobaven improcedent l'actitud del Consell general de les Trade Unions britàniques que convocava a esgusar a la F.S.M., una Conferència internacional per a examinar el dit « pla ».

Ningú, sinó són els faistes i tots els reaccionaris, no podrà dir que aquesta actitud dels soviètics era sinònima d'afany hegemònic i ganes d'escindir el moviment sindical.

Els intents escissionistes cal cercar-los d'una altra banda. Com cal cercar d'una altra banda la intenció de fer inoperant la gran Federació mundial: en la dels tradencionistes que demanen de suspendre temporalment l'actuació de la F.S.M., per tal que passin més bé el « pla Marshall » i tots els plans dels imperialistes, la qual cosa denuncia a el mes de novembre, Basili Cunetov, president del Consell central dels Sindicats soviètics, en aquests termes:

« La resolució adoptada el 27 d'octubre darrer pel Congrés de les Trade Unions britàniques no obeeix a actes de la F.S.M. ni d'alguns Centrals nacionals que la integren, sinó, pel que es veu, a d'altres consideracions dels dirigents de les Trade Unions britàniques, sobre les quals fan el silenci. »

La qual cosa és greu després que en la sessió del Comitè executiu de la F.S.M. celebrada a París el passat setembre es van prendre acords per unanimitat que demostraven el desig de les organitzacions sindicals d'actuar d'una forma coordinada, com ho hem demostrat, per exemple i contra cert liders, els Sindicats que han exigit el trencament amb Franco o les mostres de solidaritat internacional dels minaires escocesos i dels Sindicats austríacs respectes els defensors de la independència d'Indo nesia.

La por a la classe obrera mobilitza tots els reaccionaris de l'univers.

Hi ha doncs evidents desigs d'impedir l'actuació i l'enfortiment de la F.S.M., de trencar la unitat del moviment sindical internacional i per part de la reacció no s'estalvien mitjans, un dels quals és el de mentir a la classe obrera com fan, entre altres, els faistes amb llurs propagandes del més pur estil contrarevolucionari. O com feia el capítular Prieto la setmana passada des del seu « Socialista », a base de fer la ploroneria i dient que hi ha solidaritats inefectives que han permès la subsistència de Franco, com són les del socialisme i la del sindicalisme. Parlant de la segona, aquest enemic de la classe obrera afirmava que hauria estat suficient.

« que la Federació Sindical Mundial acordés el boicot en los transportes a Espana para que el oprobioso régimen no durase dos semanas ».

I l'home confia en el COMISGO, stura reunit a Londres, els liders del qual, en el pla sindical, són els que han sabotejat sempre la F.S.M., els que demanen la suspensió de les activitats de la Federació que aplega els treballadors de 36 països amb prop de 70 milions d'homes i dones, els que han introduït la política de l'imperialisme en els rengles de la classe obrera, els que per contracor fan possible la subsistència del franquisme. Aquests elements són, segons Prieto, els que han de fer efectiva la solidaritat amb els nostres pobles hispànics!

De manera que la reacció incrustada en el moviment obrer acusa la F.S.M. per allò que no ha fet, de por, precisament, que faci allò que afirmava amb tota responsabilitat el president del Consell central dels Sindicats de la U.R.S.S., Basili Cunetov, fa just un mes:

« La Federació Sindical Mundial ha de funcionar i funcionar, besant-se en els principis expressats en els seus estatuts, perquè així ho reclamen els interessos de la classe obrera de tot el món. »

I la dels pobles hispànics empressa, per més que socialistes dretenans faistes facin, per sabotear la unitat de la classe obrera traint-la a cada pas.

« que cada país i cada central sindical han de poder resoldre amb plena llibertat en virtut de llur independència i sobirania ».

I tot creient que la F.S.M. no ha de prendre cap decisió obligatòria per a les Centrals nacionals, el Consell central dels Sindicats de la U.R.S.S. declarava que estava disposat a examinar en els organismes executius de la Federació i a breu termini la qüestió del dit « pla », d'acord amb el plantejament del C.I.O. i del Consell general de les Trade Unions britàniques.

Allò que els soviètics es reservaven era el dret de no participar en les il·lusions poc reflexives o ineficaces de molts dels defensors d'aquest instrument de vassallatge de pobles, la primera víctima del qual és la classe obrera. Però l'acceptació o no acceptació del « pla Marshall » no pot ésser en cap cas un motiu d'essència de la F.S.M., per tal com la unitat internacional de la classe obrera dintre la Federació mundial es basa en una cooperació lliurement acceptada pels Sindicats, que són organitzacions obreres senceres i que tenen com objectiu el de millorar les condicions de vida de la classe obrera.

Per últim, els Sindicats soviètics delen en la declaració de febrer que trobaven improcedent l'actitud del Consell general de les Trade Unions britàniques que convocava a esgusar a la F.S.M., una Conferència internacional per a examinar el dit « pla ».

Ningú, sinó són els faistes i tots els reaccionaris, no podrà dir que aquesta actitud dels soviètics era sinònima d'afany hegemònic i ganes d'escindir el moviment sindical.

Els intents escissionistes cal cercar-los d'una altra banda. Com cal cercar d'una altra banda la intenció de fer inoperant la gran Federació mundial: en la dels tradencionistes que demanen de suspendre temporalment l'actuació de la F.S.M., per tal que passin més bé el « pla Marshall » i tots els plans dels imperialistes, la qual cosa denuncia a el mes de novembre, Basili Cunetov, president del Consell central dels Sindicats soviètics, en aquests termes:

« La resolució adoptada el 27 d'octubre darrer pel Congrés de les Trade Unions britàniques no obeeix a actes de la F.S.M. ni d'alguns Centrals nacionals que la integren, sinó, pel que es veu, a d'altres consideracions dels dirigents de les Trade Unions britàniques, sobre les quals fan el silenci. »

UNA VEU DEMOCRÀTICA ARGENTINA

Tenim sempre davant nostre el contrast de dues Espanyes

per Berta PERLSTEIN

Membre del Comitè Directiu de l'Agrupació Cultural Femenina de l'Argentina Delegada al II Congrés de la F.D.I.D.

tenir el seu origen en els començaments mateixos de la nostra vida independent per oposar-se a les idees progressives que van dirigir les nostres lluites emancipadores. La influència dels enclopedistes trastornà els ideòlegs de la reacció, els quals van prolongar llur potència a través de tota la nostra història fins a conquistar avui la direcció ideològica de la nació a través de les autoritats més eminentes de la nostra cultura oficial.

L'hispanisme té actualment dues formes: una, que acusa els patriotes del 1810 d'haver espanyolitzat la nostra història i, l'altra, que vol provar l'exclusivitat de la influència ideològica espanyola. La contradicció entre les dues formes és només aparent, tota vegada que, tant l'una com l'altra, es proposa desprestijar la Revolució de Maig, treure-li el seu contingut progressiu i, per fi, doblegar el nostre orgull per la independència del nostre país per a infondre'ns el servilisme del colonialisme.

La primera d'aquestes posicions ve sobretot insuflada per les elucubracions d'un frare jesuïta, el R. P. Guillermo Furlong, i deu la seva direcció al president de l'Acadèmia Nacional de la Història. Tracta de demostrar que les idees revolucionàries de l'època no foren mai conegudes al Rio de la Plata, que els nostres països no coneixen més antecedenents històrics i ideològics que els espanyols i posa tot el seu calor per a demostrar al seu torn les idees peninsulars — fins i tot les de Carlos III i els seus col·laboradors que van penetrar a les nostres terres — amb les de tots els autors contemporanis progressius — que fins i tot aquestes idees són absolutament dependents de les idees que van acompanyar les revolucions burgeses i populars de la resta del món i havent sorgit a Espanya prescindint totalment de les lluites de classes del seu propi país.

L'altra, aques els patriotes d'haver-se deixat influenciar pels « espanyolistes de l'avors », i d'haver desentrellat un immotivat odi antiespanyol tracta de demostrar que la Revolució de Maig fou un moviment d'heretges mancat de causes històriques reals. Aquesta posició té per fonament la lluita contra l'anomenada « llegenda negra », té per portaveu Diaz de Vivar al Parlament Nacional i deu la seva ideologia reaccionària en el cervell d'una pila de generacions d'estudiants i a la memòria del qual hi ha una placa en una alta casa d'estudis de Buenos Aires.

Aquests ideòlegs rivalitzen en llur obstinació per l'Espanya imperial. En comptes de enorgullir-se d'esser argentins, en renequen i llur llenguatge equival a la reverència del vassall d'una colònia de l'imperi que Franco i Falange volen restablir.

Per desgràcia, aquesta actitud té un caràcter veritablement epidèmic al nostre país. Sembla que tots els nostres historiadors oficials o que aspiren a ésser-ho, es senten envaïts per no sabem quina mena de nostàlgia colonial que els confereix una sola preocupació: la de provar que no ha existit cap monopoli de comens ni d'arreriment cultural durant la dominació espanyola, ni explotació feudal i extermini físic dels pobladors indígenes als camps i a les mines i que hem estat fills predilectes d'uns monarques virtuoses i altruistes. Mentre un grup d'« historiadors » més audaç i desorientat es dedica a reivindicar el tirà Rosas, que dominà a sang i foc el nostre país més de vint anys, els altres, amb la lupa a la mà, desempolven les lleis d'Índies per a demostrar que Belgrano, Moreno, Montagu, Rivadavia i Sarmiento foren autors d'una gran mixtificació.

Aquest és per a nosaltres un problema molt inquietant. Més encara si és en compte que, des dels seients que ocupen en l'Acadèmia de la Història, els hispanistes anuncien una revisió dels textos utilitzats en les escoles i molt més encara si es té present que les úniques referències del caràcter de la reforma constitucional que tindrà lloc ara foren al·lusions veritables a una reforma de tipus social cristian, és a dir, hispano-falangista. I sobretot, si es té en compte que en els llots decisius de l'Estat, dels ministeris, dels sindicats i de certs partits hi ha estratègicament col·locats elements addictes a la Falange.

Cal preguntar-se per què i per a què és a hispanista? enaix amb tanta audàcia el nostre país.

Per a nosaltres resulta simptomàtica aquesta resurrecció tan virulenta de l'hispanisme en l'ordre ideològic i polític del nostre país, justament quan en l'ordre universal dels fets es produeix un procés similar al que va tenir lloc en l'època d'auge de l'imperi hispànic. Els monopolistes de Wall Street volen estranyer el món amb llurs braços de la mateixa manera que Felip II ho feia des de l'Escorial; de la mateixa manera que Felip II advertia ja la disgregació de l'ordre social que ell defensava també els imperialistes observen la incontente dissolució del sistema capitalista i, tal com el « campió del catolicisme » feia, els imperialistes recorren també a l'Església: volen disfermar de guerra santa contra el comunisme llur desesperada i intil lluita per evitar la pròpia agonia. Per altra banda, tots els antecedents proven que el Departament d'Estat vol utilitzar Espanya per a « unificar » Amèrica segons el pla de Truman i que aquesta fou, fa ja molt de temps, la condició per a les negociacions de préstecs dels Estats Units a la Península.

El problema d'Espanya és vinculat, doncs, per a nosaltres, d'una manera substancial al més important dels nostres problemes, que és el de la defensa nacional del nostre país contra la dominació de l'imperialisme. Recolzar la lluita contra Franco no és solament ni simplement per a nosaltres un deure de solidaritat, tota vegada que aquesta lluita ens interessa en tota la seva profunda relació amb el destí de la nostra pròpia Pàtria.

Per això les argentines que hem participat al II Congrés Mundial de la F.D.I.D. ens hem sentit molt confortades amb les resolucions referents a Espanya i, sobretot, amb el fervorós ajut a l'Espanya popular dels guerrillers i de Pasiónaria, que d'una forma incessant feb vibrar aquesta formidable concentració de les dones democràtiques del món.

Per això també, en transmetre les resolucions dels Congrés al nostre país, comptem amb el nostre compromís de lluitar per la pau contra els instigadors imperialistes de la guerra, poder estar segurs que Espanya estarà també sempre present per a nosaltres, fins a assolir que la solidaritat argentina trobi la seva deguda proporció amb el formidable heroisme del poble espanyol.

FITXA

Ràdia Espanya Independent ha denunciat els noms d'aquests botxins.

VILLA, LIDIANTI, GUTIERREZ GARCIA, CASIRO JARDIN, Ricardo MUNOZ, Inspector el primer i agents de policia els altres de la plantilla de Barcelona, perseguidors acarnissats de patriotes i torturadors dels 80 processats de Barcelona.

Patriotes! Recordeu-vos d'aquests noms.

El terror franquista

El 25 de novembre, la guàrdia civil delinqüent al poble de Padron, província de la Corunya, el pagès patriota Jesús Iglesias.

El mateix dia, una contrapartida de guàrdies civils assassina, prop de Vilar la Barra, província d'Orense, José Palares i Máximo Novoa.

El 26, a les 10 de la nit, al barri de Gijon anomenat la Providencia, la guàrdia civil assassina pel procediment de la llei de fugues Angel Fernan Higuelmo.

La guàrdia civil ha realitzat a la província de Cuenca detencions en massa de camperols. Molts d'ells han estat víctimes de tortures salvatges i d'altres han estat assassinats.

El dia 27 de novembre, prop de Nogales i Cervantes, província de Lugo, foren detinguts diversos pagesos.

El dia 28, la guàrdia civil de Tarragona va detenir dos veïns d'Horta de Sant Joan, acusats de portar ajut als guerrillers.

A Andujar, província de Jaen, els assassins de la guàrdia civil han mort un pagès quan aquest anava al treball.

El 29 de novembre, a Puente de la Torre, província de Màlaga, fou delinqüent el pagès José Fernand Luque.

Prop de Abiana, província d'Oviedo, la guàrdia civil ha delinqüent dos patriotes anomenats Guadalupe Gómez i Galindo Alvarez.

A Puente-Daune, província de la Corunya, el dia 25 de novembre, foren delinqüents dos camperols.

Síntomes de descomposició en el cos de la Guàrdia Civil

La guàrdia civil José Diaz Calso, del deslucament de Barraco Moreno, província de Màlaga, ha desertat.

EL PERILL ES LATENT

L'esforç per salvar els condemnats a mort ha d'ésser, per tant, permanent

En aquest mateix número publiquem l'emotiva i patriòtica crida que el Patronat Català de Defensa de les Victimes del franquisme adreça als catalans perquè uneixin llurs veus de protesta contra la tirania franquista i per a fer arribar als nostres germans presos de Catalunya i de tots els pobles hispànics l'expressió de llurs sentiments solidaris.

I d'una manera molt particular reclama la necessitat d'intensificar l'esforç de tots per tal de salvar la vida dels 8 patriotes condemnats a mort a Barcelona: Angel CARRERO, Pere VALVERDE, Númen MESTRES, Joaquim PUIG PIDE-MUNT, Esteve ARIAS, Sants GOMEZ, Carles VALLS i Bernard CREGUT.

Aquesta crida del Patronat Català de Defensa de les Victimes del Franquisme, que és una contribució preciosa a la intensa i ininterrompuda mobilització que arreu del país i fora d'ell es realitza per impedir que el règim franquista assassinés aquests 8 germans nostres, tenim la pregona certesa que serà escoltada pels catalans « enduts pel delict de contribuir al redreçament nacional del nostre poble », i plenament solidaritzats amb els « homes que lluiten contra el règim franquista ».

Gràcies a aquesta lluita solidària que ha sumat a la nostra veu centenars de milers de ciutadans lliures i democràtics de tots els països, hem assolit fer retrocedir els primitius propòsits que amenaçaven l'existència de 80 catalans sotmesos a les pitjors tortures. El que hem aconseguit, que dona la mesura de les nostres possibilitats, no és, però, suficient. Hem de voler arrabassar de les mans criminals dels botxins franquistes aquestes 8 vides de catalans que són el més alt exponent de les millors tradicions de lluita i de patriotisme del nostre poble.

Cap defallença no seria permisible en aquests moments. El perill és latent. L'esforç per a salvar-los ha d'ésser, per tant, permanent.

Aquest és un deure sagrat que l'hem de complir i complir com una de les millors contribucions a la causa de Catalunya, de la República i de la Democràcia.

- ta de la U.L. de Sindicats al capítol general.
- A Argelès-sur-Mer, una carta amb 43 signatures al capítol general.
- A Port-Vendres, 4 cartes a l'O.N.U., 3 cartes del P.C.F., de la C.G.T. i de la U.L. de Sindicats al capítol general.
- Ariege**
- Els organismes departamentals del P.C.F., U.F.P., C.G.T., F.T.P.F., S.F.I.O., Partit Radical i Radical-Socialista, Combatents de la Libertat, han enviat cartes de protesta al capítol general.
- A Pamiers, el Comitè d'Entreprene de Balaignoles i de les Fàbriques de Pamiers han escrit al capítol general; 4 cartes amb 315 signatures a l'O.N.U.
- A Mirepoix, 2 cartes al capítol general de Catalunya, una carta a l'O.N.U.
- A Cavalierie, una carta amb 27 signatures a l'O.N.U. A Tarascon, 4 cartes amb 125 signatures a l'O.N.U.
- A Lavelanet, una carta amb 102 signatures al capítol general.
- A Pebenet, una carta a l'O.N.U.

Demòcrates, Antifranquistes!

Procureu fer enviar per les organitzacions i particulars dels països on residiu telegrames i cartes a la Capitania General de Catalunya, a Barcelona, reclamant la no execució de la sentència dictada contra els 80 patriotes catalans i la revisió de llur procés.

Sena

Un grup d'estudiants de la Secció de Belles Lletres de la Sorbona ha enviat un telegrama de protesta al capítol general de Catalunya. Per a sotragar-ne les despeses obren una subscripció entre ells.

Els veïns del districte X de París han enviat 4 cartes amb 132 signatures al capítol general de Catalunya.

Els antifranquistes francesos que viuen al districte VI de París han tramès al capítol general de Catalunya una protesta amb 49 signatures.

Un grup de 120 amics de la República Espanyola que viuen a Pantin ha enviat una carta de protesta al capítol general de Catalunya.

Un nombre grup de francesos antifranquistes que viuen al districte XVIII de París ha enviat un telegrama col·lectiu al capítol general de Catalunya i cartes al Ministeri d'Affers Estrangers, de França, al president de la Comissió de Drets de l'Home de l'O.N.U.

La Secció de Pantin de l'U.J.R.F. ha enviat una telegrama de protesta al capítol general de Catalunya. El mateix ha estat fet per la Secció dels Ex-combatents de les Brigades Internacionals.

Herault

A Montagnac, els francesos demòcrates han enviat 3 cartes amb 335 signatures al capítol general de Catalunya.

Els espanyols antifranquistes de la localitat, la major part d'ells emigrats econòmics de la C.M.T., d'E.H.C. i sense partit, han enviat una carta amb 6 signatures al secretari general de l'O.N.U.

A Beziers, i amb motiu de l'acte que el Casal Català organitza en commemoració de l'assassinat de Lluis Companys, tots els assistents signaren una carta adreçada a l'O.N.U. demanant que s'impedís l'execució dels 8 patriotes condemnats a mort a Barcelona i la revisió de llur procés.

El P.C.F. de l'Herault s'ha adreçat en el mateix sentit a l'O.N.U. També ho ha fet la U.G.T. de Beziers.

Pireneus Orientals

A tot el departament segueix la campanya per impedir que s'executi els 8 patriotes catalans condemnats a mort a Barcelona i per exigir que llur procés sigui revisat.

A Perpinyà, s'han enviat 2 cartes del Patronat C.D.V.F. a l'O.N.U.; 15 cartes amb 237 signatures al capítol general; 13 cartes amb 74 signatures a l'O.N.U.

A Cornella-del-Vercoll, la Societat de Socorsos Mútus ha escrit a l'O.N.U.

A Thuir, una carta amb 39 signatures a l'O.N.U.; un telegrama de la Unió Local de Sindicats a l'O.N.U.; i una altra al capítol general; una carta del P.C.F. a l'O.N.U.; una carta de la U.F.F. a l'O.N.U.

A Caudès, un grup de francesos ha enviat una carta al capítol general amb 25 signatures.

A Maury, una carta de la C.G.T. i una altra de l'U.J.R.F. al capítol general.

A Sahorre, 2 cartes d'antifranquistes francesos amb 36 signatures al capítol general; una carta del Sindicat miner al capítol general.

A Filols, una carta de l'Ajuntament al capítol general; una carta amb 26 signatures al capítol general i una altra a l'O.N.U.

A Prades, una carta al capítol general i una altra a l'O.N.U.

A Arles-sur-Tech, 3 cartes amb 30 signatures al capítol general.

A Amelie-les-Bains, el P.C.F., la C.G.T., els Funcionaris, el Sindicat de la Construcció, el S.F.I.O. i el Front Nacional han escrit cartes de protesta al capítol general de Catalunya i a l'O.N.U.

A Banyuls-sur-Mer, 8 cartes a l'O.N.U.; dues cartes de la C.G.T. a l'O.N.U. i al capítol general; una carta a l'O.N.U.

Una bona difusió a Cuba de la denúncia del company Comorera

A Cuba s'ha efectuat una bona difusió de l'article en el qual el company Joan Comorera, secretari general del nostre Partit, denuncia els crims i les tortures que els franquistes cometien a la presó « Model » de Barcelona.

Per Catalunya s'ha publicat un número extraordinari amb el text íntegre d'aquest important document i s'ha difós entre tots els catalans residents al país.

Espanya Republicana s'ha portat veu de la Casa de la Cultura, ha reproduït íntegrament, en les seves pàgines centrals, el document.

Els periòdics cubans « Hoy » i « C.T.C. » han parlat diverses vegades de l'article i fent-ne la glosa, el destacat escriptor Antonio Penichet ha publicat al periòdic « Avance » dos importants articles en els quals ha reproduït i comentat els principals aspectes de la denúncia del company Comorera.

Els companys de Cuba han editat igualment en castellà l'article del nostre secretari general en forma de fullet, el qual ha estat enviat a totes les institucions oficials, organitzacions culturals, polítiques, obreres i maçòniques del país i s'ha difós entre les masses treballadores i populars.

Els senadors cubans senyors Hector Pagés Cantón, doctor Diego Vicente Tejera, doctor Luis Baire López i doctor Octavio Rivero, així com el representant de la Cambra doctor Alberto Saumell han tramès cartes a la redacció de « Per Catalunya » manifestant llur adhesió a la campanya contra el terror franquista i en defensa de la República democràtica espanyola.

A Sablès d'Olon, diferents consellers municipals han intervingut prop del bisbe de Barcelona per tal d'impedir l'execució dels 8 patriotes de Barcelona.

La gangrena del franco-falangisme

L'estraperlo fet a Tarragona amb la caserna de Sant Agustí

A TARRAGONA hi ha hagut protestes contra el règim a causa de la incòrnia i de l'estraperlo de les autoritats franquistes, en connivència amb les grans companyies, fàbriques de jerarquies de la Falange i de generals incrustats en llurs Consells d'Administració.

La ira popular s'acumula contra el règim en vista que de Franco en avall ningú no fa res per a solucionar, ni en la forma, el paorós problema de l'habitatge. I, tanmateix, Tarragona és una de les ciutats de Catalunya i Espanya que més ho necessita, per tal com ha estat una de les més castigades pel franquisme durant la guerra a causa dels innombrables bombardeigs als quals fou sotmesa pels avions italo-alemanys.

Al cap de deu anys d'« alliberada » pels botxins de la pàtria, tot està per refer. Tot menys les esglésies, convents i casernes de les quals n'hi ha molt més que abans del 1936.

El negoci de la caserna de Sant Agustí

Això passava fa dos anys llargs. Al cap d'aquest temps, heu'ací que esclata un curiós escàndol. El de la societat « Fomento Inmobiliario de Espanya », el Consell d'Administració del qual no cal dir que està d'allo més ben entroncat amb el règim i fàctic d'estraperlistes falangistes.

El tal « Fomento », amb la complicitat de l'estraperler de l'Alcaldia i trepa que l'acompanya, realitza un negoci com aquest: comprà els solars de la vella caserna de Sant Agustí, al carrer d'aquest mateix nom, amb el « compromís » d'edificar 18 cases davant el carrer d'August, que ha de comunicar amb la plaça de Jacint Verdaguer.

El casolot de la vella caserna de Sant Agustí formava part de l'operació de la qual parlava el corresponçal de « La Vanguardia », esmentat més amunt.

El 15 d'octubre de l'any passat, en treure's a subhasta els 5.681 metres quadrats de terrenys resultants de la demolició de la caserna de Sant Agustí, el « Fomento Inmobiliario de Espanya » es comprometé a pagar 1.136.310 pessetes, més 200.000 en concepte del benefici procedent de l'enderrocament de la caserna, la qual cosa feia 1.336.310 pessetes i que la societat immobiliària diuen que va pagar i ja ho podia fer.

A més, la societat es comprometé a construir 18 cases, en el terme de cinc anys, el valor de les quals era de 22.983.923 pessetes i se li demanava una fiança del 5 per cent o sigui 1.379.035 pessetes, la qual quantitat diuen que va pagar i també podia fer-ho.

Una compra que surt de franc i queden diners

Podia fer-ho, per tal com després s'ha trobat més d'un contractista de Tarragona que només dels materials procedents de l'enderrocament — bigues de ferro, fusta, rajoles, teules, etc. — es comprometé a pagar-ne 1.800.000 pessetes i hi guanyava diners llargs, quantitat nou vegades superior a les 200.000 pessetes satisfetes a l'Ajuntament.

De manera que el « Fomento Inmobiliario de Espanya » té els terrenys i, només venent-se els materials al preu d'un 1.800.000 pessetes que els contractistes estaven dispo-

La gangrena del franco-falangisme

L'estraperlo fet a Tarragona amb la caserna de Sant Agustí

A TARRAGONA hi ha hagut protestes contra el règim a causa de la incòrnia i de l'estraperlo de les autoritats franquistes, en connivència amb les grans companyies, fàbriques de jerarquies de la Falange i de generals incrustats en llurs Consells d'Administració.

La ira popular s'acumula contra el règim en vista que de Franco en avall ningú no fa res per a solucionar, ni en la forma, el paorós problema de l'habitatge. I, tanmateix, Tarragona és una de les ciutats de Catalunya i Espanya que més ho necessita, per tal com ha estat una de les més castigades pel franquisme durant la guerra a causa dels innombrables bombardeigs als quals fou sotmesa pels avions italo-alemanys.

Al cap de deu anys d'« alliberada » pels botxins de la pàtria, tot està per refer. Tot menys les esglésies, convents i casernes de les quals n'hi ha molt més que abans del 1936.

El negoci de la caserna de Sant Agustí

Això passava fa dos anys llargs. Al cap d'aquest temps, heu'ací que esclata un curiós escàndol. El de la societat « Fomento Inmobiliario de Espanya », el Consell d'Administració del qual no cal dir que està d'allo més ben entroncat amb el règim i fàctic d'estraperlistes falangistes.

El tal « Fomento », amb la complicitat de l'estraperler de l'Alcaldia i trepa que l'acompanya, realitza un negoci com aquest: comprà els solars de la vella caserna de Sant Agustí, al carrer d'aquest mateix nom, amb el « compromís » d'edificar 18 cases davant el carrer d'August, que ha de comunicar amb la plaça de Jacint Verdaguer.

El casolot de la vella caserna de Sant Agustí formava part de l'operació de la qual parlava el corresponçal de « La Vanguardia », esmentat més amunt.

El 15 d'octubre de l'any passat, en treure's a subhasta els 5.681 metres quadrats de terrenys resultants de la demolició de la caserna de Sant Agustí, el « Fomento Inmobiliario de Espanya » es comprometé a pagar 1.136.310 pessetes, més 200.000 en concepte del benefici procedent de l'enderrocament de la caserna, la qual cosa feia 1.336.310 pessetes i que la societat immobiliària diuen que va pagar i ja ho podia fer.

A més, la societat es comprometé a construir 18 cases, en el terme de cinc anys, el valor de les quals era de 22.983.923 pessetes i se li demanava una fiança del 5 per cent o sigui 1.379.035 pessetes, la qual quantitat diuen que va pagar i també podia fer-ho.

Una compra que surt de franc i queden diners

Podia fer-ho, per tal com després s'ha trobat més d'un contractista de Tarragona que només dels materials procedents de l'enderrocament — bigues de ferro, fusta, rajoles, teules, etc. — es comprometé a pagar-ne 1.800.000 pessetes i hi guanyava diners llargs, quantitat nou vegades superior a les 200.000 pessetes satisfetes a l'Ajuntament.

De manera que el « Fomento Inmobiliario de Espanya » té els terrenys i, només venent-se els materials al preu d'un 1.800.000 pessetes que els contractistes estaven dispo-

L'obra nacional de Mestre FABRA

Trenta anys després de les Normes

per GRANIER-BARRERA

En 1917, fa trenta anys, foren promulgades les Normes ortogràfiques de l'Institut d'Estudis Catalans. L'any següent, el 1918, apareixen les primeres edicions del Diccionari ortogràfic i de la Gramàtica catalana de Pompeu Fabra.

Aquestes normes eren la coronació i la culminació d'un llarg procés en el qual Pompeu Fabra tingué part preponderant. No constituïren, però, sinó una part — potser més urgent i bàsica, però menys profunda — de la llarga tasca de depuració i normalització de la llengua (morfologia, sintaxi, lèxica) acomplerta per l'Institut.

L'Institut, successor en certa manera d'aquells memorables Estudis Universitaris Catalans de principis de segle, creació espontània i concertadíssima dels intel·lectuals patriotes del nostre poble, els cristallitzà en una forma estable i rebé un nou impuls quan Prat de la Riba, sense gairebé altres mitjans d'acció que un paper i un segell amb les quatre barres, constituït un rudiment d'Estat nacional no desproveït d'efectivitat.

Quina era aleshores la noble missió que escaigué a la secció filològica de l'Institut? El propi Fabra ho va definir de manera exacta: « L'ideal que perseguim no és la resurrecció d'una llengua medieval, sinó formar la llengua moderna que fóra sortida de la nostra llengua antiga sense els llargs segles de decadència literària i de supeditació a una llengua forastera ».

Calia, doncs, assolir una unificació ortogràfica, triar les formes i les construccions, depurar i enriquir el lèxic allunyant-se gradualment de dialectalismes i arcaïsmes que de formes modernes artificioses que el poble no assimilava, i fondeure nova vida a una llengua literària general que no representés cap imposició arbitrària allunyada de les formes populars i vives.

Aquesta tasca fou plenament realitzada, i si bé les normes no foren elaborades en un sol dia ni per un sol home, tingueren èxica exterior, transcendent en la vida de la comunitat decidida a aplicar-les oficialment i els donà entrada a l'ensenyament a la premsa, als llibres en gran sèrie, i a fer-les penetrar al cor del poble que les adoptà de go-

guida amb el seu sentit afinat, amb una empena irrevocable i sòlida.

Les discrepàncies foren a poc a poc venudes sense veure ningú. Les primeres Normes, base indispensable, tasca essencial i gairebé primera de l'Institut, foren elaborades amb rapidesa i l'acert que poden envajar les correccions doctes de tot el món. Sobre elles, es fixa l'idioma en la seva forma actual: gramàtica moderna, lèxic depurat. Avui trenta anys després, menys d'un terç de segle, ens adonem que l'obra de redreçament i normalització de la llengua és completa. Si cal fixar una data, doncs, és bé bé en aquell any 1917, que les regles modernes del català arribaren a punt madur i entraren en la vida nacional per la porta gran. I esdevé fins a cert punt símbol que la plena eclosió del català en tant que llengua moderna coincideix amb la més greu crisi del règim que l'havia combatut, abans de prouatures desesperades que el dugueren a la tomba.

En el cas de Catalunya, és, en efecte, el singular perquè tota la tasca de reforma lingüística hagué de fer-se no pas a través d'una evolució normal i seguida com a gairebé tot arreu, sinó representant, com deia Fabra, el tipus d'una tradició estroncada de segles. Gairebé totes les formes a altres països han tingut lloc sota la direcció o almenys la impulsió d'un Estat que, representant sistemes i règims ben diferents, no era hostil a la llengua com a tal llengua i ben sovint n'era el dignificador. Catalunya, en canvi, realitzà la seva reforma contra tot i contra tots, quan la seva llengua multiscular era perseguida i gairebé prosaïta per un règim estrany i arbitrari, i les llengües de les escoles, les universitats, les casernes, els tribunals i gairebé els ajuntaments.

« El procés del català no té res a veure, doncs, amb l'infinitament més simple d'altres llengües modernes o antigues, que han modificat recentment llur gramàtica i afegit llur alfabet: el castellà, l'alemany, el francès, el rus, l'arab modern, el romanès, el turc i gairebé el xinès, sense parlar d'altres casos que podem no conèixer. En les llengües germanes, l'italià va trobar solucions ben

ardides en els dies gloriosos i ja llunyans del Risorgimento.)

Avui ja és corrent veure, per exemple, els estudiants xinesos de París servir-se de caràcters llatins, els quals substituïren amb gran avantatge la velleïtats i molt complicada escriptura ideogràfica, composta de milers de signes molt llargs d'aprendre. Es desposar que una tal bogadia deu haver creat problemes imprevisibles en versificació i en altres matèries, i que malgrat resistències explicables no deu haver empobrit, ans al contrari, el vell fons de la llengua. I no parlem de l'esforç sense precedents realitzat a l'U.R.S.S. posteriorment a l'alliberació de les nacionalitats, per la Revolució triomfant, on llengües que no havien estat mai escrites foren dotades d'un abecedarí, de regles científiques, de llibres de text i d'escoles amb l'ajut econòmic i cultural de tota la vasta Federació. I on han ascendit avui a l'alta cultura idiomes rudimentaris però llustrats per llur antuitat, els quals ja produïren actualment obres apreciades en el patrimoni comú dels homes.

Catalunya no partia del no-res, on tot és fàcil de fer, ni tampoc d'una evolució seguida. Hi havia, sobretot, la Renaixença, que amb tots els seus defectes i limitacions ha infanat la nostra literatura d'avui. No podem reduir el geni evident de molts dels seus homes a una simple qüestió de gramàtica i menys d'ortografia. És cert que durant decenniis molts autors, correctors, periòdics o editorials imposaven sovint els principis que els plauen, més o menys encertats, i que de vegades un mateix autor, dintre d'un mateix text, escrivia de maneres diferents un mateix mot. Això dificultava la difusió popular del nostre idioma i permetia accés al camp de les lletres a persones poc dotades. Però un tal desori no minva gaire el mèrit de Verdaguer o de Maragall, malgrat que — evidentment — aquestes i altres figures haurien guanyat més si les normes haguessin pogut, procedir-les. Car avui no ho podem encara, però segurament els nostres fills, de segon els nostres nens, en un país normal, necessitaran notes per a llegir mant autor de la Renaixença, com en necessitem actualment per a lectures de clàssics propis.

Mal no ens falletarem prou de la gran sort que ha tingut Catalunya en disposar de l'home que recollia per una felicitat harmònica coincidència de saber, de bon gust, d'intuïció i de patriotisme, l'aspiració general fins a trobar-hi sortida: Pompeu Fabra. Es obvi que sense l'acció benemerita d'aquest home benintenció i decidit, el nostre país podria tardar molt més a assolir la seva forma actual, i podria trobar-se enganyat en el seu vol admirable.

Les normes, precisament per aquella càlida manca de precedents acollits, podien haver estat encara més radicals, senzilles i pràctiques. Calia, però, com sempre, comptar amb la massa dels ciutadans, i aquesta, com molts dels acadèmics que la interpetaven, no estava encara madura. No podem, doncs, tornar a caure en pecat de revisió permanent; i no hi ha cap dany greu a acceptar, almenys mentre generacions posteriors no decidixin el contrari, l'acord de l'Institut, puix que cal establir una convenció i no d'ara es admesa l'indignitat. Altrament, malgrat la persistència de les h, els sons reproduïts i els records de l'antiga forma, els codificadors evitaren prou els paranyos temptadors de l'etimologia perquè els sapiguem grat de llur tasca.

Es absurd, en efecte, conservar lletres perquè abans s'escriuven, si hi milers d'anys que ja no corresponen a cap so real. Què tal lletres hauria estat pronunciar en llatí de tal o tal altra manera? És molt possible, malgrat que no podem comprovar-ho i no sempre els moderns llatíntistes estan d'acord sobre aquestes puntes. Però això no pot ésser una raó per a mantenir-les. Oïmes, quan altres llengües del mateix origen n'han prescindit tranquil·lament.

A força d'observar l'etimologia i altres raons tradicionals, hom arriba a resultats tan entusiastes com el francès d'avui. En un llibre de text superior actualment usat a l'ensenyament públic, hi ha no menys de 900 paraules per a explicar la regla de l'acord — escrit, car parlant pronuncien molt sovint igual el masculí que el femení, el singular que el plural! — del participi, i acaben amb dues ratlles modestes dient que... és permès de posar-ho com us sembla en tots els casos. (Han calgut circulars ministerials per a establir aquesta i altres toleràncies.) Felicitem-nos de disposar d'una llengua on no hi ha semblants trencacolls i, tot admirant molt que altres llengües il·lustrades arribessin a formes estables el segle XVIII, preferim a la nostra que ha tingut la fortuna, entre tantes desgràcies, de poder establir el propi codi quan es trobava ja més avançada l'alta ciència filològica.

ADMINISTRACIO

Totes les liquidacions de « LLUITA » i EDICIONS LLUITA s'han d'executar adreçant-les nostre compte, xec postat:

PARIS C.C. 5560-55 « LLUITA » 33, Grande-aux-Belles Paris (X^e)

PREUS DE L'ABONAMENT

3 mesos 120 fr.
6 mesos 240 fr.
1 any 480 fr.

Le Gérant: Mathilde KOENIG

Imprimerie S.I.P.N. 16, rue de Paradis PARIS-X^e

PREUS DE L'ABONAMENT

3 mesos 120 fr.
6 mesos 240 fr.
1 any 480 fr.

Le Gérant: Mathilde KOENIG

Imprimerie S.I.P.N. 16, rue de Paradis PARIS-X^e

PREUS DE L'ABONAMENT

3 mesos 120 fr.
6 mesos 240 fr.
1 any 480 fr.

Le Gérant: Mathilde KOENIG

Imprimerie S.I.P.N. 16, rue de Paradis PARIS-X^e

PREUS DE L'ABONAMENT

3 mesos 120 fr.
6 mesos 240 fr.
1 any 480 fr.

Le Gérant: Mathilde KOENIG

Imprimerie S.I.P.N. 16, rue de Paradis PARIS-X^e

PREUS DE L'ABONAMENT

3 mesos 120 fr.
6 mesos 240 fr.
1 any 480 fr.

Le Gérant: Mathilde KOENIG

Imprimerie S.I.P.N. 16, rue de Paradis PARIS-X^e

PREUS DE L'ABONAMENT

3 mesos 120 fr.
6 mesos 240 fr.
1 any 480 fr.

Le Gérant: Mathilde KOENIG

Imprimerie S.I.P.N. 16, rue de Paradis PARIS-X^e

PREUS DE L'ABONAMENT

3 mesos 120 fr.
6 mesos 240 fr.
1 any 480 fr.

Le Gérant: Mathilde KOENIG

Imprimerie S.I.P.N. 16, rue de Paradis PARIS-X^e